ರುತ್ತಿದೆ. ನಕ್ಷತ್ರಗಳ ಮಿಣುಕು ಇಲ್ಲದಂತಹ ದಟ್ಟ ಕತ್ತಲೆ. ನಭವನ್ನು ಕೌಚಿದ
ೋಡಗಳು ಎಡಬಿಡದೆ ಸುರಿಸುತ್ತಿರುವ ಮಳೆ. ಮಳೆಯ ರಭಸಕ್ಕೆ
ಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ಕೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ರಪರಪನೆ ರಾಚುತ್ತಿದ್ದ ತೋರಹನಿಗಳು. ಆಕಾಶಕ್ಕೆ
... ದಪ್ಪ ಕಣ್ಣಿನ ಜರಡಿಯನ್ನು ಗುಂಡಾಡಿಸಿದಾಗ ಉದುರುವ ನೆಲ್ಲಿನಂತೆ.
ಇಲ್ಲ. ಇಡೀ ಇರುಳು ಬಿಟ್ಟ ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟಂತೆ ಹಜಾರದ ನಾಗಾಲಿಯಲ್ಲಿ
ಕಂಬಗಳನ್ನೆಣಿಸುತ್ತಾ... ಇಲ್ಲ, ಅಲ್ಲೂ ಧ್ಯಾನ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ
ಹತಾಶೆ. ಅಸಲಿಗೆ ಅವಳೊಬ್ಬಳಿಗೇ ಹಾಗಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆ ದಿನ ಇಡೀ ಹಳ್ಳಿಗೆ
ಮುಚ್ಚಿದ ಕಿಟಕಿ ಬಾಗಿಲುಗಳ ಒಳಗೆ ಲಾಟೀನು ಚಿಮಣಿಬುಡ್ಡಿಗಳ
ಬೆಳಕುಗಳು ಕ್ಷೀಣವಾಗಿ ಬೆಳಕಾಡುತ್ತಾ... ಮಂದವಾಗಿ... ಹೆಳವರಂತೆ
ವಟಿಕೆಗಳು ಸಾಗುತ್ತಿವೆ. ನೀರು ಹೊಳೆಯಂಚಿನ ತೋಟಕ್ಕೆ ನುಗ್ಗಿದ್ದು
ಊರೊಳಗೆ ನುಗ್ಗಿ ಮನೆಯಂಗಳಕ್ಕೆ ಬರಲು ಹೆಚ್ಚೇನು ಕಾಲ ಬೇಕಿಲ್ಲವೆಂದು
ತ್ತು. ತಮ್ಮ ಪಾಡೇ ಹೀಗಿರುವಾಗ ಕೆಳ್ಳೂರಿನ ಜನರ ಗತಿ ಏನೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ
ರೇ. ದೀಪ, ಟೆಲಿಫೋನ್‌ಗಳ ಮಾತಿರಲಿ, ಹೇಮಾವತಿಯ ಅಡ್ಡಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿರುವ
ಸಂವಹನ, ಸಾಗಾಟಕ್ಕೂ ಎರವಾಗಿದೆ. ಸೇತುವೆಯ ನಾಕಡಿ ಕೆಳಗಿನವರೆಗೆ
ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ನದಿಯ ಭರತದಲ್ಲಿ ತೇಲಿ ಬರುವ ಮರದ ದಿಮ್ಮಿಗಳು, ಸತ್ತ
ಕರು, ಎಮ್ಮೆ, ಹಂದಿಗಳು, ಆಗೊಮ್ಮೆ ಈಗೊಮ್ಮೆ ಮನುಷ್ಯರ ಹೆಣಗಳು...
ಮಾತಿಲ್ಲದಂತೆ ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮದೇ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ವ್ಯಸ್ತರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ತ್ತೊಮ್ಮೆ ಮಗ್ಗಲು ಬದಲಾಯಿಸಿದಳು. ಎತ್ತಿನ ಕೊರಳಿನ ಕಿರುಗಂಟೆಯ ದನಿ.
ಬಾಗಿಲು ಬಡಿವ ಸದ್ದು. ಎದೆ ಪುಳಕವೆದ್ದಿತು. ಅವನು ಬಂದಿರಬಹುದೇ? ಈ
ಏರುಪ್ರವಾಹದ ನದಿ ದಂಡೆಯ ನಮ್ಮೂರಿಗೆ ಯಾರಾದರೂ ಬರಲು
ವುದೂ ಅರಿವಿಗೆ ಬಾರದಂತೆ ಮನಸ್ಸು ಹದಗೆಟ್ಟಿತ್ತು. ದೇಹಕ್ಕೆ ನುಗ್ಗಿ ಬಂದ
ನ್ನ ಕೆಳಗೆ ತೂರದೆ ಚಟ್ಟನೆ ಎದ್ದು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದರೆ ಲಾಟೀನಿನ ಬೆಳಕಲ್ಲಿ
ತ ಮಾನವಾಕೃತಿ. ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಗುರುತು ಹತ್ತಿತು. ಅದು
ರಾಮಯ್ಯನವರ ಮನೆಯಾಳು ನಂಜುಂಡನೆಂದು. "ಅವ್ವಾರೆ, ಕೆಳ್ಳೂರಲ್ಲಿ
ನೀರು ಬಂದದೆ, ಇನ್ನರ್ಧ ಗಂಟೆ ಇಂಗೇ ಮಳೆ ಊದ್ರೆ ನೀರು ಮನೆಯೊಳಿಕ್ಕೆ
ಕರ ಎಮ್ಮೆನೆಲ್ಲ ಅಟ್ಕೊಂಡು ಇಲ್ಲೇ ಬಂದೊ. ಅಮ್ಮೋರು ಗಾಡೀಲಿ
ದ. ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಲಾಂದ್ರದ ಬೆಳಕನ್ನು ದೊಡ್ಡದಾಗಿಸುತ್ತಾ "ಒಳಕ್ಕರಿ, ಇಲ್ಲೇ
ಆ ಕಡೆಯಿಂದ ಕೊಟ್ಟಿಗೆ ಕದ ತೆಗಿತೀನಿ. ರಾಸುಗಳ ಅಲ್ಲೇ ಕಟ್ಟು." ಎಂದು
ವಳಂತೆ ಲಗುಬಗೆಯಿಂದ ಹಿತ್ತಿಲ ಬಾಗಿಲತ್ತ ಓಡಿದಳು. "ನೀವ್ ಒಳಕ್ಕೋಗಿ,
ನಾನಿಲ್ಲೇ ರಾಸುಗಳ ಕಟ್ಟಿ ಗೊಂತಲ್ಲಿ ಮನಗ್ತೀನಿ" ಎಂದವನಿಗೆ, "ಜೋಪಾನ
ಣ್ಣೆ ಬುಡ್ಡಿ ಹುಷಾರು. ಇಲ್ಲೇ ಹುಲ್ಲೊಟ್ಟಿದೆ. ಜೋಕೆ" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಒಳಬಂದು
ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ ವೇಳೆಗಾಗಲೇ ಪದ್ಮಮ್ಮ ಒಳಬಂದಾಗಿತ್ತು. ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ
ಕಲ್ಲೂ ಮುಖ ಕೆಳಹಾಕಿ ಸಂಕೋಚದಿಂದ, "ನಿನ್ಗೆ ತೊಂದ್ರೆ ಕೊಟ್ಟೆ ಶಾರದೆ,
ಹೊತ್ತಲ್ಲಿ... ನಾನು ಹೀಗೆ" ಅನ್ನುವಾಗ ಗಂಟಲು ಒತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಂದದ್ದು
ನೆ ಅವರ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ಕಂದೀಲನ್ನು ಎಡಗೈಗೆ ರವಾನಿಸಿ, ತನ್ನ ಬಲಗೈಯಿಂದ